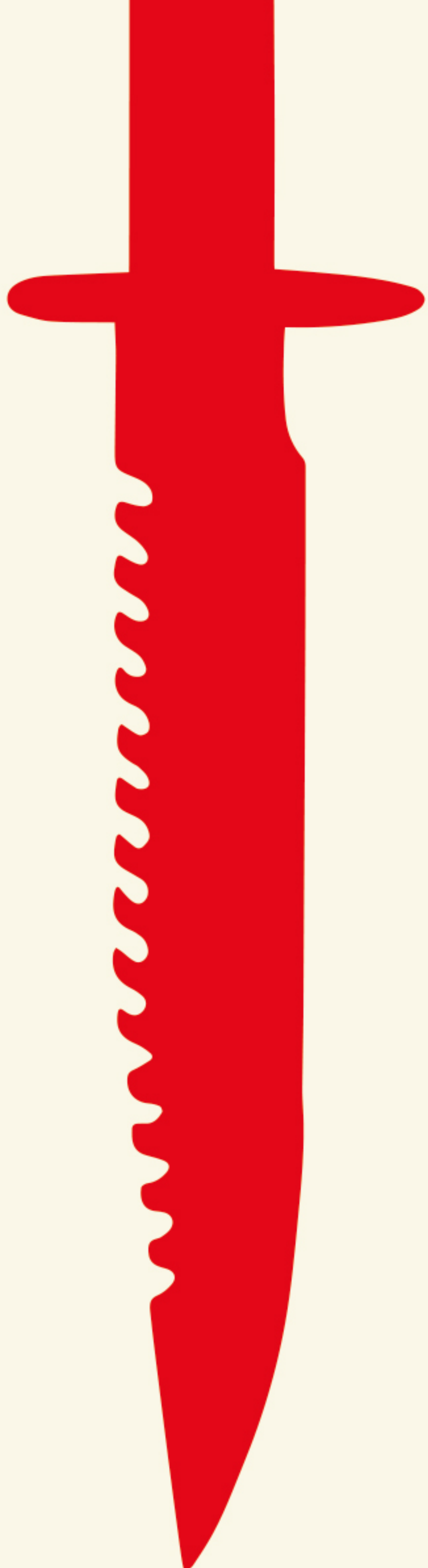

Avcının Son

Geceesi

Dilruba Yıldız

pörtakal

*Biraz da serüvendi yaşamak
Belki yatkındı büyük yolculuklara
Ki serüvenler daima büyük aşklar
Ve büyük yolculuklarla başlar*

Ahmet Telli

A

Her şeyi değiştirebileceğime inanıyorum.

Mezarının başında beklediğim gömülü, sana anlatacaklarım var! Dün gece ölüm sokaklarından birine düştü yolum. Huzuruna bir sapığın kanını akıtarak geldim. Bir gün korktum diye her gün acı çekiyorum. Yokluğunun açtığı boşluğu hakiki bir davayla doldurdum. Yoruldum, hastayım hem sarhoşum biraz. İlk cinayetin sarhoşluğu bu. Rahatsız edici bir huzur doldu içime. Aslında yaptığım şeyden memnundum fakat bunu sevmedim. Sonra biraz durup düşündüm. Peki, öldürdüğüm varlık rahatsız olmuş mudur yaptığı şeyler yüzünden? Eşinin bakıcılık yaptığı o bebeğe... Üç yaşındaki Yaren'e yaptığı şeyden pişmanlık duymuş mudur hiç? Üç... Sadece üç... Kamera yok diye, kimse görmedi mi sandı? Ah şu 21. yüzyılın insanları! Kader kaydeder, bilmezler mi? Tanrı'nın sabrına hayranım. Benim planlarım var, onun da planları var. Umarım beni affedebilir, âleme biraz başkaldıracağım. Bir kez çok korktum, sustum; artık bağıracağım.

Dün gece ellerim o ucubenin içindeyken anladım ki bütün korkularını sevdikleriyle birlikte gömebilirmiş insan, yerine nefreti

koyabilirmiş. Sen gittiğinden beri kendimi bu konuda epey geliştirdim. Bana sorsalar; masumiyet tarlasında öfkeli bir korkuluğum, yırtıcıları uzak tutmak için çirkinim; açmaya hazırlanan gülde kanatan bir dikenim, koparmak isteyenleri acıtmak için keskinim. Fakat sormazlar. Bu işin sonunda bana “katil”, öldürdüğüm vicdansızlara “maktul” diyecekler; hem de en çok umudu onlar öldürmüşken. Onları, kendi ayak izlerinde yürüyüp enselerinden yakalayacağım. Başkaları için kazdıkları çukurlara kendilerini atacağım. Belki mezara gireceğim, senin yanına. Bazıları bir sonucu gömdüklerini sanacak ama ben bir sebep olacağım. Ben silahla, bıçakla, iple değil; iflah olmaz bir kindarlığın tekmele-riyle öldüreceğim. Hem de bütün gücümü merhametten alırken... Ellerimin kanla yıkandığı yerde bir devrim olacak öldürmek.

F

Yorucu bir haftanın ardından gelen yorucu bir cumartesi akşamıydı. Mesleğim sağ olsun, hafta sonlarım bile hafta içinde yaşananları değerlendirmekle geçiyor. Bilmem kim, birini kaçırıp öldürmüş; öbürü diğferinin gözünü çıkarmış; halay sırasında aileler birbirine girmiş, düğün kanlı bitmiş... Gazete ve televizyon haberlerindeki tüm başlıkları sayabilirim; zira çoğu önce benim masamdan geçen dosyalar. Koca ormanları yok eden şey çoğu zaman ya bir küçük kibrit çöpü ya da sönmeye yüz tutmuş bir avuç kül.

O malum cumartesi günü, artık çok farklı bir soruşturmaya yürüteceğimden habersizdim. Mutfakta işimi bitirmiş, ağzına kadar dolan çöp poşetini çıkarmak istemiştim. Daire kapımı açıp poşeti kenara bırakmak için eğildiğimde paspasın altında beyaz bir zarf olduğunu fark ettim. Daha görür görmez içimde bir şüphe uyanmıştı; çünkü fatura ya da reklam zarfı olsa öyle gizler gibi paspasın altına yerleştirilmez. Ya üstüne bırakılır ya apartman kapısına konur ya da daire kapısının tokmağına sıkıştırılır. Büyüyen bir şüpheyile çöpümü bırakırken etrafa bakındım. Krem rengi merdivenlere şöyle bir göz gezdirdim. Hareketlilik yoktu. Zarfı aldım, eğildiğim yerden kalktım, “Allah Allah...” diye söylenirken de açtım. Bu, bariz bir mektup zarfıydı. Neyin nesiydi, merak etmiştim. İçindeki kâğıdı çıkardım. Bir yazı:

Cinayet Mahalli: 41°08'50.6"N 29°34'03.5"E

Okuduğum şeyin etkisiyle kocaman açılan gözlerimi, ani bir hareketle kâğıttan apartmanın içine çevirdim. Şoke olmuştum ki içeri girip balkondan bakmayı akıl edebildim. Apartmandan kimse çıkacak mı diye on dakika kadar bekledim. Yok! Hemen telefonumu kapıp Aytekin'i aradım. Durumu izah ettiğimde aynı saatlerde bana gelen kâğıtta belirtilen koordinatlarda bir ceset bulunduğunu elimizdeki bilgileri birleştirerek öğrendik. Cinayet masası başkomiseriydi Aytekin, güvendiğim nadir insanlardandı. Onunla defalarca çalıştık, on yaşındaki oğlunun cinayetinde bile... Hemen işe koyuldu.

Telefonu kapadıktan yaklaşık yirmi dakika sonra Aytekin ve yakın dostum Süreyya, olay yeri inceleme ekibiyle birlikte kapımdaydı. Süreyya, aile mahkemesinde yargıçtı. Aytekin'den haberi alır almaz beni merak etmiş, ekibin peşine takılıp gelmişti. Zarf, paspas hatta apartman kapısı özenle tarandı. Belki kâğıdı bırakan şahsın parmak izi kalmıştır, saç ya da kılı düşmüştür diye umduk. Süreyya inatla, "Buradan taşın! Ne bir güvenlik ne bir kamera var," dese de hiç öyle bir niyetim yoktu; çünkü tüm bunlar olurken odasında uyuyan annem, kendi kızına "Sen kimsin?" diye soran bir kadın. Alzheimer hastası ve yakın geçmişini hatırlayamıyor. Altmış dört yaşında, ama kader onu, ömrünün ilk birkaç yılına tutsak etmiş gibi. Yetişkin bir kızı olduğundan habersiz bazen... Hâlâ ilkokula giden siyah önlüklü küçük kızının saçlarını örüyor. Kendi gençliğine, benim çocukluğuma hapsoldü. Yıllardır yaşadığımız ev burası, bu yüzden taşınmıyorum. Annemin hatırladığı, bildiği tek yer. Bazen kaşla göz arasında evden çıkıyor. Sokakları arıyoruz, kimi zaman bulamıyoruz. Kendi kendine geri geliyor eve, bir tek burayı tanıyor çünkü. Çok şükür bu muhitten dışarı çıkmıyor. Hemşire Ayfer Abla'ya, ben evde yokken anneme bakması için maaş ödüyorum. O işini iyi yapıyor, ben de yetişebildiğim kadar vefa görevimi.

“Feryal,” dedi Süreyya. Belliydi, içi rahat değildi. Yüzündeki ifadenin, bana isyan etmek istediğini ama biraz çekindiğini seziyordum.

“Söyle Süreyya.”

İçindeki sitemi daha fazla bastıramadı ve şakayla karışık kızdı: “Hayret bir şeysin yani Feryal!”

“Sebep?”

“Hayır yani... Görüyorsun neler neler oluyor, elimizden neler geçiyor! Senin apartmanında kamera yok. Ayıp yani, koskoca ağır ceza savcısı Feryal Öztürk de bunu önemsemiyorsa...”

Tebessüm ettim. “Sen aile hâkimisin diye hazırda boşanma kâğıdı tutuyor musun?”

“Ay yok artık! Ferit duymasın, daha evlenemedik bile yahu!” dedi o da gülerken. Bu tatsız zamanların içinde bir an olsun içten gülümseyebilmiştik. Böyle yapıyor işte bu kadın. İyimserliğiyle, pozitif enerjisiyle kendine getiriyor insanı. Yalnız... “Ferit” demişken aklıma geldi de... “Sizin düğün tarihi belli değil mi hâlâ?” Kapımın önüne bir cinayetin konumu bırakılmıştı, ama evet, ben bu soruyu soruyordum. Sonuçta tüm fırtınalara, dalgalara, yırtıcı balıklara ve korsanlara rağmen pusula ileriye göstermeye, gemiler ilerlemeye, rota ilerletmeye devam etmek zorundadır. Hiçbir kaptan, fırtınanın dinmesini, olduğu yerde sabit kalarak beklemeyi. Hepsinin eli, dönen dümendedir.

Birkaç dakika sonra Aytekin yanımıza geldi. Üçümüz olaya dair çeşitli savlar ortaya atarken, yaklaşık iki saat sonra olay yeri inceleme ekibi işini bitirip çıktı.

Zaman geçti, bir güneş bir ay yükseldi. Vaktimin yarısını düşünmeye harcadığım üç günün ardından da önce karakola, sonra adliyeye gittim. Adalet sarayının dördüncü katındaki odama sol koridoru takip ederek girdim. Benden başka herkesin dağınık olduğunu iddia ettiği masama oturup duvardaki imzalı Beşiktaş formamı, dolabın

üstündeki küçük bibloları, vestiyere asılı cübbemi ve masamdaki siyah beyaz aile fotoğraflarımı izledim.

Kahverengi, gıcırtaıları rahatsız eden deri koltukta yerimi aldım. Bana bırakılan zarfın bulunduğu dosyayı açtım. Olay yeri fotoğrafları, raporlar, inceleme sonuçları... Bunlar mide bulandırıcı. Ne yazık ki, insan her şeye alışııor. Şükür ki, insan her şeye alışııor. Bazı yerde, alışmak olmasa ölmek olurdu.

Cumartesi günü saat 19.50’de polis telsizlerinde tekrarlanan anons, kırk iki yaşındaki Servet Özok içinmiş. Kapıma bırakılan adres, onun işkence edilmiş cesedinin bulunduğu noktaya aitmiş. Ahmetli/Şile’de ormanda bulunan kan revan içindeki çıplak bedenin ağzına emzik konmuş, altına da bebek bezi bağlanmış. Okudukça, gördükçe aklım daha çok karışıyor. Bir pedofili intikamı gibi duran bu olay neden bana haber edilmişti? Sayfaları çevirdikçe daha da enteresan bir hal almaya başladı içinde bulunduğum durum. Delil poşeti içinde, dosyaya tutturulmuş bir kâğıt vardı. Olay yerinde bulunan bu kâğıtta el yazısıyla **“DİNUM”** yazıyordu. Bilirkişi raporuna göre bu, binlerce yıl öncesine ait dillerden biri olan Akatça’da “adalet, yargı” anlamına geliyormuş. Bunu okuduktan sonra bilgisayarımı açtım, otopsi raporuna baktım. Fotoğraflarda maktulün boynunda ip izleri vardı ama raporda ölüm sebebi olarak *kan kaybı* yazıyordu. Gözlerim satırlar arasında gezerken, bir cümle beni aniden durdurdu: *“Kaburgaları parçalanmış halde gelen maktulün; kalbi, göğüs kafesinde bulunamamıştır.”*

Alacele elimin altındaki dosyanın olay yeri inceleme raporuna baktım. Orada da, *“Olay yeri titizlikle aranmış fakat maktulün kalbi bulunamamıştır,”* yazıyordu. “Rapora bak!” dedim kendi kendime. Bu neydi şimdi! Belki de öyle, sanılarımdan biri gibi bana inat yapılmıyordu bu iş.

Maktulün gövdesinin yakın çekimdeki halini görünce göğüs kafesindeki deliğı de daha net görebildim. Bu bariz bir hınç alma, öfkeyle parçalama işiydi. Fotoğraftaki pıhtılaşmaya yüz tutmuş

kanlar, sineklerle ve daha binbir türlü küçük canlıyla dolu deri... Paramparça kemikler... Bu ne vahşice bir şey böyle! O hiç hatırlamak istemediğim gece düştü aklıma birdenbire. Hayatımın en berbat anıları meydan buldukça üstüme geliyor. Hatırlıyorum yüzümü döven soğuk rüzgârı, bağırmamam için ağzımı kapatan eli; çok net. Çok net, güvertesinde gözlerimin karardığı o yat. Çok net... Bağırmaya çalışırken şahdamarımın çatlayacağını sandığım anlar. Çok net on yedi yaşım, ağlayarak dizlerimin arasına koyduğum başım... Çok net... Bana dokunan adinin yüzü. Ne zaman denize baksam görürüm o siyah kaşı, mavi gözü...

*Ne var ki yolculukta,
Her sefer ağlatır beni.
Ben ki yalnızım bu dünyada?
Bu sabah kızılığında...
... Söyleyin, ne var bu yolculukta?*

Orhan Veli Kanık

A

Bir saat sesi duyuyorum sessizlikte.

Biri var... O benim hayatımda ama ben onun hayatında değilim. Bir yol var... Ben bir yolculukta değilim, bir yolculuk bende. Ağır ağır geçiyorum toprak yolları. Ben geçerken ayaklanan tozlar gözlerime kaçıyor. Peki, bu nereye kadar sürüp gidecek böyle? Tanrım! Senin görebildiğin, benimse sadece umut edebildiğim bir zamanda bitecek mi tüm bu yaygara? İnsanlar saniyelik arzuların, haftalık aşkların, aylık kazançların gözlerine indirdiği perdeyi aralayıp da hak, hukuk, adalet hakkında konuşmaya tenezzül edecek mi? Toplumlar konuşmaya korktukları şeyleri yaşamaya mahkûmdur. Kimse fısıldamaya bile cesaret edemezken ben haykırıyorum şimdi. Feryal'i yıllarca gözlemledim bunun için. Yıllarca savcısı olduğu duruşmalara girdim. Sesini işittim, öfkesini hissettim, gözlerini gördüm, sözlerini bildim. Evine girerken, arabasından inerken ben oradaydım. Aslında ikimiz de aynı yolda gidiyoruz ama farklı şeritlerdeyiz. O, hukukun üstünlüğüne olan inancını diri tutuyor; bense vicdanın üstünlüğüne... Hukuk, vicdana hizmet etmiyor artık.

Evet, yaptım. Birini öldürdüm. Ellerimde can çekişti, haddiymiş gibi yaşamak istedi. İlkti ama son olmayacak. Üzülmedim mi? Üzüldüm. O insan müsveddesinin tecavüz ettiği üç yaşındaki bebeğe. Evladı için hastane koridorlarında ağlayan o anneye üzüldüm. Merhamet sokağımın kaldırım taşı çıktı yerinden. Ben de takılıp düştüm bir kin kuyusunun içine. Yine de... Benim de merhametim var, ben cani değilim. Fakat söz konusu ölü kadınlar, yaralı çocuklar olunca öfkemin dikenli tellerine takılıyor merhametim. Bir kabrin sahibine boşuna söz vermedim! Yıllarca takip ettim öldüreceklerimi. Bir şeytan, bir melek, bir ben kafamın içindeki topal masaya oturduk. Fikirlerim melektendi, fiillerim şeytandan. Geçiyor zaman... Birbirini kovalıyor melek ve şeytan. Tık tak!

Bir saat sesi duyuyorum sessizlikte.